

PHÁP MÔN TẬN ĐỘ

Chương 30

Pháp môn tận độ là sao!

Là một môn học, có phương pháp vạch rõ đường lối chỉ dẫn rõ ràng, đạt tới mục đích của chính mình là giải thoát.

Quý lành và may mắn học cái pháp môn quý báu này. Chử quý đây, ai nghĩ cũng được, bởi vì nhiều người nhiều ý, thì cái quý của người nào cũng đúng cả. Nhưng riêng tôi cái quý này, nó lớn lao vô cùng tận, thế nên tôi mới nói. Nó tương đồng như một bảo vật thì đúng hơn.

Từ xưa cho tới giờ mình chỉ nghe nói bảo vật, mà mình cũng chưa hiểu bảo vật đó là những gì. Bởi vì ít có ai được bảo vật, chỉ nghe nói bảo vật là của quý, như là của hồi môn, hạt ngọc, hạt trân châu hoặc là kiếm thần, v.v. Truyền qua đời này, truyền qua đời kia. Cái đó cũng chưa phải là quý, cái nào là hữu hình thì không phải là cái quý vĩnh cửu.

Bảo vật là cái không có gì đổi được và không có giá trị nào so sánh, bạc tỉ cũng bằng không.

Nói như vậy mới xứng đáng.

Anh làm cái gì, mà nói thấy ghê vậy, như vậy là có quá đáng không!

Thững thững rồi tôi nói cho nghe, đừng vội vã, tin tôi. Hãy xét, rồi tin cũng chẳng muộn gì. Những điều gì tôi nói sự thật là sự thật của nhà tu Vô Vi.

Xin thưa rằng, mọi người ai cũng có quyền nghĩ như vậy. Mà chính mình có biết, con người ta, sống ở trên đời này, làm cái gì không đã? Mình biết không?

- **Khi mà mình trả lời thật sự là biết, thì mình mới quý con người.**

Mình thật sự chưa biết mình là ai, thì mình chưa có biết là mình, "Có cái của quý, Trời cho " Cái kho tàng vô tận, mà Trời ban cho mình, là con người.

- **Mình không biết loài người, quý giá vô song, nên người ta, hay khinh rẻ nhau.**

Chứ mình biết mình là ai, và họ là ai, thì mình sẽ kính trọng và quý thương họ nhiều hơn. Nói tới đây thì mình cũng chưa cảm nhận được đâu.

Trừ khi nào mình tu, tự mình khám phá lấy, thì mình mới hiểu, tại sao, người ta ca tụng con người.

Con người là đại diện cho Thượng Đế, nên con người có quyền năng không thua gì Thượng Đế. Vì chính con người cũng là con của Thượng Đế. Cái này mình không tin, vì chính mình tu, mà mình chưa chứng nhận, thì làm sao tin.

Còn tu, mà có chứng nhận được, thì tôi phải tin có Ngài Thượng Đế.

Con người ta do đấng toàn năng hình thành, thì con người nghĩ sao? Bởi vì tôi chứng minh được. Cái này, người khác nghe tôi nói hay mĩa mai là tôi nói khùng, bởi vì mình tu không chứng.

Còn tôi tu, thì tôi nói chắc quá. Thành ra nhiều người ngộ nhận, nghi ngờ, nói tôi là nói quá lời. Chứ tu đi, thì thấy tôi nói đúng.

Thí dụ:

Cha mẹ mình cho mình cả một gia tài, to bằng cái núi, hoặc là một ngai vàng, mình xài, mình phá, từ đời mình, cho đến đời con mình, riết rồi nó cũng tiêu luôn. Vậy thì ngai vàng đó đâu có giá trị gì, nếu so với bảo vật mà tôi nói. Mà không chừng trong lúc mình làm vua, làm chúa, mà mình bị thiên hạ họ chê cũng không chừng.

Còn cái bảo vật này của pháp môn Vô Vi, xài hoài không hết, muôn đời muôn kiếp. Ngàn năm không phai, không nhạt, như kinh Di Đà có nói, mà tôi thu lượm được. Chứ không phải tự nhiên mà tôi thốt ra lời.

Cái pháp môn, mà tôi đang hành và mọi người đang hành.

Nó giúp cho con người ta, từ một người ngu muội, trở thành một người sáng suốt.

Từ một người nghèo hèn, trở thành một người giàu có vĩnh viễn, mà không bao giờ sợ tan gia bại sản. Từ một người bần xỉn, trở thành một người đại lượng.

Từ một người yếu đuối, trở thành một người mạnh dạn.

Từ một người kiêu căng, trở thành một người hiền hậu. Từ một người ác độc, trở thành một vị Bồ Tát. Từ một người ma quỷ, trở thành người con quý yêu của Ngài Thượng Đế.

Trên thế gian này lấy cái gì đáng giá, mà thay thế một người ma quỷ trở thành vị Bồ Tát.

Vậy thì những điều gì, mà tôi đã thừa trên là bảo vật có đúng không, như những gì tôi nói và đã chứng minh trong sách.

Muốn làm một người Bồ Tát đâu có phải dễ làm. Cái miệng nói thì hay, chứ gặp tình danh vọng, địa vị nó lôi cuốn rồi, thì cái người tốt, cái chữ tốt, nó cũng biến thành cái người xấu lúc nào cũng không hay.

Chỉ có tu thiền, dùng điển quang Phật giác ngộ, thì mới không dám dẫm chân lên tội ác. Còn tu mà không giác ngộ, thì mãnh lực của hồng trần lôi cuốn chịu không thấu đâu.

Ân Sư thì ở xa xôi ngàn dặm, mà gần kề một bên. Cái chuyện này nói ra thì người đời không tin, làm gì có chuyện đó.

Pháp môn khác không có, thì không tin, là đúng.

Chứ còn pháp môn của Vô Vi, chỉ dùng thần lực điển quang chiếu cố cho đệ tử Vô Vi. Kêu bằng dạy dỗ bằng điển, từng li, từng tí, mà mình không biết.

Cái câu chuyện này, chính hành giả Vô Vi cũng chưa thấu đạt, trừ khi nào tiếp xúc bằng điển quang, của Vô Hình và mở con mắt Huệ thì mới thấy. Vô Hình của Vô Vi đang ân độ cho hành giả Vô Vi 24/24.

Tại sao?

Vì nó có nguyên do. Vì đây là cơ ân huệ cuối cùng của thời mạt pháp, nên gọi bằng Pháp Môn Tận Độ mà tôi đã thưa bên trên.

Anh có thể không tin!

Nhưng tôi có thể chứng minh cho anh thấy thần lực của Vô Vi. Không tin thì anh thử nghiệm coi, nếu anh hay chị là người tu Vô Vi. Trong lúc Anh hay Chị bị lâm nạn, ai tận dụng điển quang Vô Hình giúp Anh Chị thoát nạn trong lúc đó!

Anh hay Chị chưa có hay, chưa có tin!

Khi mà Anh hay Chị giải được nạn rồi. Thì lúc đó Anh, Chị thử nghiệm lại coi và so sánh đối với người không tu về điển. Đồng thời cũng gặp nạn như mình. Mà họ có được nhẹ nhàng như Anh Chị hay không.

Hay là họ nặng hơn Anh Chị rất nhiều. Thì lúc đó hãy tin!

Ai cứu Anh Chị trong lúc hải hùng đó. Có phải khối Vô Hình của Vô Vi đang xử dụng điển quang để cứu đệ tử Vô Vi. Nhắc tới đây thì Anh hay Chị hết hồn. Tại sao Vô Vi làm được. Vô Vi xử dụng Vô Hình nó hợp thức hơn.

Khi mà tôi biết được giao cảm này thì chỉ có khóc thôi. Nước mắt tôi tuông tràn không dừng lại. Tôi khóc tới hai ngày, cảm động Trời Phật theo độ một bên, uốn nắn cho đệ tử từng li, từng tí mà mình không hay. Giống như mình, săn sóc con ruột của mình, mong cho con mình biết đi, biết đứng, biết ăn, biết nói, biết cười và biết vui. Cảm động mà nước mắt tuông trào.

Thầy mừng mà Thầy khóc, mình mừng mà mình khóc. Vì vừa hội ngộ, lại phải chia tay.

Ngay chỗ này chỉ có Thầy, và Trò hiểu nhau. Ai tu tới đây thì sẽ biết nội tình. Tại sao mình khóc!

Kiếp người thật là ngắn ngủi, mấy chục năm mà bây giờ ngồi nghĩ lại cũng như một giấc chiêm bao, như mới ngày hôm qua. Bao nhiêu chuyện cực nhọc, tan biến hết, thì có gì đâu mà phải cực.

Tu thì phải cực mà chịu cực được rồi, thì mới hiểu trong kinh Di Đà có nói về nước Cực Lạc, thì có gì đâu mà than cực. Nước Cực Lạc của Đức Phật Di Đà là như thế.

Xưa kia tôi nghe các Thầy nói Nước Cực Lạc là ghê gớm lắm là gì, gì đó, nói u, ơ và không biết.

Nay tôi tới đó và phân tách rõ ràng cho Cô Bác thấy, thì đâu có gì phải đáng sợ.

Sợ mình không tu thôi. Cô Bác tu thì sẽ được độ.

PHÁP MÔN TẬN ĐỘ

Pháp này Trời Phật, chuyển tận nơi
Giúp cho dễ học, tại gia đình
Cố gắng tham thiền, hành cho đúng
Lâu dần tánh Phật, sẽ hiện ra

Chẳng có nhang đèn, hay cúng kiến
Thành tâm học hỏi, điển sẽ ban
Con người sẽ khoẻ, mát tim gan
Giúp cho khối óc, bớt bàng hoàng

Tâm dạ thiền lành, gieo giống tốt
Mai này thành đạt, sống bình an
Lời vàng thành thật, viết từng trang
Chúc cho Cô Bác, đạt thanh nhàn

Quý trọng thân vàng, hành rốt ráo
Mai sau Cô Bác, sống thọ lâu
Thiên hạ bàng hoàng, nhìn Cô Bác
Hỏi tu sao đạt, được bình an

Kính lời
Lê Thành Lợi

THẦN GIAO CÁCH CẢM

Lâu nay Trời Phật bên mình
Nâng niu dạy dỗ, ấm bằng dìu con
Đặt con từng bước âm thầm
Dạy con từng chữ, từng câu kinh thiền

Khuyên con ráng học cho siêng
Thực hành chơn pháp, con mau về nguồn
Âm thầm Trời Phật bên con
Dìu con tiến bước, hành trình Vô Vi

Vô Vi vạn lý đường xa
Thiên Đàng đợi đợi, có Cha dẫn đường
Thực hành nguyên lý Nam Mô
A Di Đà Phật sáng soi lối về

Về nơi Thiên Quốc quê xưa
Nghìn năm Mẫu Mẹ, vẫn chờ đứa con
Hôm nay nhập cảnh hương hồn
Lòng con thanh thản, lệ trào mừng Cha

Khóc Cha vì những ngày qua
Theo con tận độ, con nào có hay
Giờ đây con rõ sự tình

Thì Cha vui vẽ, mà tuông lệ tràn

Từ đây nhập bước Thiên Đàng
Tự hành tự độ, tự tầm tự đi
Mỗi khi giông bão tứ bề
Điển ân Phụ Mẫu, dìu con tiến về

Kính bái
Lê Thành Lợi
